Pisarakirje

Joulukuu 2011

Menneestä ja tulevasta

Kulunut vuosi on ollut monella muotoa merkityksellinen Pisaran toiminnassa. Toiminnan jatkuvuuden ja mielekkyyden kannalta on ilo todeta kiitoksella, että uusia kohteita ja uusia ihmisiä on tullut toimintaan mukaan. Vanhaa unohtamatta. Joitakin toimintoja on jäänyt sivummalle, mutta kokonaisuutena rintamamme on saanut lisää leveyttä, korkeutta ja syvyyttä, niin maantieteellisesti, aineellisesti kuin hengellisestikin. Itse seison mieluusti uusien ihmisten ja asioiden takana tulevanakin vuonna. Vain uusiutumalla toiminta voi olla vireätä ja mielenkiintoista. Vain uusiutumalla saamme mukaan niitä ihmisiä, jotka ovat kiinnostuneet evankeliumin leviämisestä. Vain uusiutumalla Jumala jakaa meille niitä siunauksia, joiden turvin työ on mahdollista. Pisaran työtä kantaa Pyhän kolmiyhteisen Jumalan lisäksi, eräs toinenkin ”kolminaisuus”: Hengen, ystävyyden ja aineen kolminaisuus. Työn päätarkoitusta evankeliumia on vaikea saada perille ilman ystävyyttä ja aineellista auttamista. Ystävyyttä on vaikea luoda ilman yhteistä evankeliumin kieltä ja aineellisen mukana oloa. Aineellista on täysin turhaa viedä, ilman evankeliumia ja ystävyyttä, muutoin kuin luonnonkatastrofi- tai muissa voimakkaissa kriisitilanteissa. Rukoilkaamme, että osaisimme pitää kaiken tasapainossa. Rukoilkaamme, että voisimme yhä uusiutua. Rukoilkaamme, että voisimme hylätä omat mieltymyksemme toimiaksemme Hänen ohjauksessaan. Rukoilkaamme Pyhän kolmiyhteisen Jumalan siunausta työllemme ja kaikille niille ihmisille, jotka tavalla tai toisella ovat jotenkin osallisina yhteisessä Pisarassamme.

- Pekka Vauromaa -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus , kahvikutsu ..... sivu 1
Pisarakasvo Timo Granqvist ..... sivu 2
Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 2
Pisara elävää vettä Juha Raussi ..... sivu 3

Matkaraportit:
Tarton vankila 12. - 13.11. ..... sivut 3-4
Pietari 18. - 20.11 ..... sivut 5-6
Karjala ja Pietari 11. - 13.12. ..... sivut 7-8

Akkuratovan poikia hoitajansa kanssa. Alla vastaremontoitu poikakoti, josta tarkemmin sivulla 6.

Pisaran ystävien tapaaminen

Nummelan seurakuntakeskuksessa
sunnuntaina 8.1. klo 13:30

Tule jo sitä ennen jumalanpalvelukseen
klo 12:00
Kirkkokahvit

Arpajaiset!

Tervetuloa mukaan
kaikki pisaralaiset ja Pisaran työstä kiinnostuneet!

Pisarakasvo Timo

Timo Ganqvist

Olen Timo Granqvist, 50-vuotias kouvolalainen.

Varhaislapsuuteni oli onnellinen, mutta isäni kuoli, kun olin 12-vuotias. Murrosiässä minulla oli huono itsetunto ja muistan, kun minulta kyseltiin: ”Mitä sinusta Timo tulee?” Vastasin vain, että en tiedä ja vähitellen tuli uhma näyttää, että minusta tulee jotain. Olisin tarvinnut tukea päätöksiini, kun itse en osannut ratkaista asioita.

Itsetunnon kohentamiseksi alkoi alkoholi tulla kuvaan mukaan, sehän antoi rohkeutta, ainakin tilapäisesti. Tilanne paheni pian niin, että lapsuuden ystävät kaikkosivat ja kaveriporukka vaihtui. Alkoholi vei lopulta rikoksiin. Ensimmäinen ehdonalainen tuomio tuli v. 1977 ja vankilatuomio v. 1981. Sen jälkeen vankila ja vapaus vuorottelivat. Vuonna 1985 äitini ei enää jaksanut kanssani, vaan toteutti poliisien avulla porttikiellon kotiin.

Vuonna 1990 olin juhannusaattona kolmen ystävän kanssa Lappeenrannan leirintäalueella juhlimassa. Saimme idean lähteä viettämään juhannusta Helsinkiin, vaikka kuljettaja oli yhtä humalassa kuin muutkin. Matkalla vauhti kiihtyi 180 kilometriin tunnissa ja auto alkoi heittelehtiä. Tajusin, että minun on päästävä ulos, joten löin nyrkillä sivuikkunan rikki ja sain oven auki. Kierähdin ulos ja menetin tajuntani.

Onnettomuudessa kuoli kaksi ystävääni, kuljettajan vieressä istunut naisystäväni selvisi vain vähäisin vammoin. Itse pääsin Helsinkiin, sillä helikopteri vei minut Meilahden teholle. Kymmenen päivän tajuttomuudessa sain näyn, joka muutti elämäni. Olin yhtäkkiä sinisessä ympäristössä, missä valkopukuiset enkelit leijailivat ympärilläni ja hymyilivät minulle. Kauempana näin pöydän, joka läheni minua. Tunnistin sen ääressä istuneista henkilöistä vain yhden, Herramme Jeesuksen. Jeesus puhui kanssani, mutta muistan vain lopun, kun hän sanoi: ”Kuule Timo, minä lasken sinut takaisin maan päälle näyttämään, että sinä todella uskot minuun.” Silloin heräsin letkuissa teho-osastolla.

Sain onnettomuudesta kalloaivovamman, epilepsian, muistin ja hajuaistin menetyksen, selkä murtui kahdesta kohtaa. Vammat ovat parantuneet vähitellen, mutta olen edelleen eläkkeellä.

Minun piti mennä onnettomuuden jälkeen vielä vankilaan ja siellä ollessani minulle alkoi vähitellen selvitä, kuka minulle oli ilmestynyt ja mitä se merkitsi. Rukoilin ja halusin antaa elämäni Jeesukselle ja sellainen tilaisuus tulikin vankilaan 2.3.1991. Siitä alkoi tie muutokseen. Kun pääsin pois Konnunsuolta, sanoin minua saattaneelle vartijalle, että emme enää näe koskaan. Vuosi vapautumisen jälkeen aloitin vankilatyön Kouvolan kristillisen jengityön kanssa ja ensimmäisellä matkalla Konnunsuolle tuo vartija oli ensimmäinen ihminen, joka tuli minua vastaan. Ilo tapaamisesta oli silloin molemminpuolinen.

Vankilatyön yhteydessä tapasin myös vaimoni Paulan. Yhdessä hänen kanssaan lähdimme mukaan myös Pietarin vankilatyöhön Riihimäen Idäntyön kanssa. Pian muodostui Tampereen seurakuntayhtymän alainen ryhmä, jonka kanssa teimme tätä työtä yli kymmenen vuotta. Kun Tampereen ryhmä päätti toimintansa, suuri osa meistä siirtyi Pisaran alle Espoon – Kouvolan ryhmäksi ja niin työ jatkui samaa työtä tehneiden pisaralaisten kanssa.

Olen saanut vankilatyön Jumalan kutsuna. Siinä saan olla omilla kokemuksillani vakuuttamassa muille vangeille, että Jumala antaa voiman muutokseen. Myös narkomaanityö on minulle tärkeää, sillä olen ollut alkoholisti, onneksi vain kokeillut huumeita. Kiitän Herraa tästä päivästä, saan olla mukana Hänen työssään. -

- Timo Granqvist -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos uusista pisaralaisista ja uusista käyntikohteista
- Johdatusta tulevien matkojen aikataulujen suunnitteluun ja kohteiden valintaan
- Miestenkodin tilanne
- Vanhainkodissa olevalle nuorehkolle miehelle proteesit amputoitujen jalkojen tilalle

Pisara elävää vettä

Olemme matkalla kohti joulua, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme syntymäjuhlaa.”Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkkinä: te löydätte lapsen makaamassa ja seimessä kapaloituna” (Luuk.2:11-12). Neitseestä syntyminen on Jumalan ihme, luonnollinen ja yliluonnollinen. Niin myös Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus on ihme, luonnollinen ja yliluonnollinen. Jeesus syntyi eläkseen ja kuollakseen.

Meillä liittyy jouluun monia odotuksia, toiveita, tunteita, unelmia, pettymyksiä, muistoja. Tänä jouluna muistakaamme erityisesti heitä, joita paleltaa. Rakkauden lämmöllä hellikäämme yksinäisiä, murheellisia, kärsiviä, nälkää näkeviä, masentuneita, orpoja, kodittomia, syrjäytettyjä, vainottuja, vangittuja, niin monin tavoin elämän ahdingoissa painiskelevia. ”Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus. Sillä Lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu, jonka hartioilla on Herraus, ja Hänen nimensä on: Ihmeellinen Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas”(Jes.9:1,5).

Jouluna annetaan ja vastaanotetaan lahjoja. Mittaamattoman arvokas, kallein lahja on tarjolla tänäkin jouluna. Sen arvoa ei voi mitata euroilla, pörssikursseilla,mittanauhalla tai millään muullakaan. Se lahja on annettu yli 2000 vuotta sitten Jeesuksen ristinkuolemassa. Se lahja on ihan jokaiselle tarjolla. Uskomalla Jeesuksen Kristuksen kuolleen sinun syntiesi tähden, Ylösnousseen, tunnustamalla Hänet Herraksesi, olet vastaanottanut kalleimman, arvokkaimman lahjan sydämeesi. Jeesuksen vastaanottamalla lunastat yksisuuntaisen matkalipun kotimatkalle kohti Taivaan kirkkautta, sitä kotia, mistä olet lähtenyt.

Joulun sydän ja syvin sanoma löytyy siis Raamatusta. Hiljentykäämme sen ääressä Herramme Jeesuksen Kristuksen seuraan. Siinä seurassa, siinä avussa saamme olla ja vaeltaa Hänen kanssaan. Kiitos, kunnia ja ylistys kaikukoon Hänelle nyt jouluna, aina ja iankaikkisesta iankaikkiseen.

- Juha Raussi -

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 12. - 13.11. Tarton vankilaan

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Heli Karjunen Lahdesta, Marianne Jämsä ja Piret Kalajainen Kouvolasta. Tallinnasta mukaan liittyi autonkuljettajamme ja oppaamme Antti-Pekka Mustonen.

Virontyön tärkeät henkilöt: kuljettajamme Antti-Pekka Mustonen ja tulkki Piret Kalajainen

Pajusin hoivakoti
Meidän oli tarkoitus vierailla lauantaina Tarton lähellä Pajusissa, missä suomalainen Kari-Juhani Hätönen pitää turvapaikkaa kodittomille alkoholisteille, narkomaaneille, vangeille ja muille tarvitseville. Nyt Kari-Juhani oli kuitenkin käymässä Suomessa, joten käyntimme peruuntui. Toivottavasti pääsemme sinne joskus toiste. Kuulimme, että hänen yhdistyksensä on ostanut kaksi vanhaa kerrostaloa, jonne on kunnostettu naisten turvakoti ja asuntoja kodittomille. Kunta on antanut työhön yhden sosiaalityöntekijän.

Tartto
Pajusin käynnin peruunnuttua saimme olla Tartossa turisteina, oppainamme Piret ja Antti-Pekka. Me ensikertalaiset saimme ihailla vanhaa keskiaikaista yliopistokaupunkia ja sen ihanaa, kiireetöntä tunnelmaa. Museot olivat jo sulkeneet ovensa, emme siis päässeet meitä kiinnostaneeseen KGP:n sellimuseoon. Sen sijaan saimme kävelyretken päätteeksi nauttia hyvää, edullista ruokaa ruutikellarin ravintolassa. Naapuripöydässä oli opiskelijoita ylioppilaslakit päässä (ja kuuluivat puhuvan suomea).

Yövyimme Piretin vanhempien luona Pöltsamaalla, lähellä Tarttoa. Tämä ihana eläkeläispariskunta oli tullut uskoon n. kymmenen vuotta sitten ja oli valmis palvelemaan Herraa mm. meitä majoittamalla, ruokkimalla ja työmme puolesta rukoilemalla.

Tarton vankila
Aamulla suuntasimme Tarton vankilaan, missä meitä odotti metodistipappi Olavi Ilumets. Vankila on melko uusi, ruotsalaisten rakentama n. kymmenen vuotta sitten. Vankilan portilla oli myymälä ja sen ikkunoissa paljon kauniita Tiffany-lasitöitä, mutta valitettavasti myymälä oli sunnuntaina kiinni.
Olavi johdatti meidät tuttujen muodollisuuksien jälkeen vankilan kirkkoon. Se olikin vankilan ainoa rakennus, missä ei ollut kaltereita. Muualla kalterit olivat jopa

huoneissa, minne vangit eivät päässeet. Olavi oli jo suunnitteluvaiheessa ilmoittanut arkkitehdille, että kirkossa ei voi olla kaltereita ja sai mielipiteensä läpi. Kirkossa oli myös kaksi metriä syvä kasteallas ja koska kastevesi on aina kylmää, oli vaihtoehtona myös tavallinen kastemalja.

Vankeja on täällä n. 950 miestä ja n. 20 naista. Naiset ovat joko tutkintovankeja tai sitten Harkun vankilasta tänne siirretty ”jäähylle” käytösongelmien vuoksi. Miehet saavat opetusta hitsaamisessa ja puusepän töissä niin, että ovat vankilasta lähtiessään ammatillisesti kilpailukykyisiä.

Venäjänkielinen tilaisuus
Kirkossa oli jo musisoimassa baptistipappi Angelina Urbel. Hän kertoi, että oli kotoisin Ukrainasta, opiskellut arkkitehdiksi ja valmistelemassa väitöskirjaa vanhojen rakennusten suojelusta, kun Jumala oli käskenyt selkeästi hänen lähteä Viroon. Täällä hän oli käynyt ensin helluntalaisten raamattukoulun ja baptistien seminaarin ja valmistunut diakoniksi, eli pystyi hoitamaan papin tehtävät pääosin. Angelina oli jossain tilanteessa joutunut kysymään tietä virolaiselta mieheltä, joka oli vastannut tylysti ”Venäläisten kanssa en puhu!” Angelina oli kuitenkin sitkeä ja sai vihdoin neuvon eteenpäin ja loppujen lopuksi asia kääntyi niin, että tästä neuvojasta tuli hänen aviomiehensä.

Angelina johti vapaalla karismaattisella tyylillään venäjänkielisten vankien jumalanpalveluksen, jonne tuli n. neljäkymmentä miestä. Ennen tilaisuuden alkua yksi miehistä kertoi meille, että vankilassa on tällä hetkellä Pyhän Hengen herätystä. Miehiä vedetään kappeliin eivätkä he ymmärrä miksi. Angelina aloitti koskettavalla puheella ja musiikilla, jossa miehet todella LAULOIVAT!

Meidän ryhmämme sai käyttää valtaosan jumalanpalveluksen ajasta. Piret kertoi sovitustyön esimerkkinä tarinan 1970 luvulla eläneestä Etelä-Amerikkalaisesta Garciasta, jonka keräsi omat joukkonsa valtion joukkoja vastaan. Yhteisestä muonavarastosta ruokittiin myös paikallisia ihmisiä, koska oli pulaa ruuasta. Pian huomattiin, että varastosta hävisi ruokaa ja Garcia antoi määräyksen, että jos varas jää kiinni, hänet rangaistaan 40 raipan iskulla. Varkaaksi paljastui Garcian oma vanha sairas äiti. Hän ei voinut jättää rankaisematta, eikä sanoa, että ruoskikaa hellästi, toisaalta vanha ihminen saattoi kuolla pelkästä järkytyksestä. Garcia ilmoitti, että rangaistus on 40 raipaniskua, mutta kun raippa kohosi, hän huusi ”Seis”
ja asettui itse äidin paikalle ottamaan raipaniskut. Jeesus otti pääsiäisenä kaikki raipaniskut meidän puolestamme ja antoi vielä naulita itsensä ristille!

Heli kertoi avoimesti omasta taustastaan päihteiden, väkivallan ja vankilatuomioiden keskellä. Myös Jumalan vapauttava voima tulee hänessä hyvin esille. Hän korosti vangeille sitä, että heillä on mahdollisuus katkaista ehkä jopa sukupolvien kierre näissä asioissa, niin kuin Helikin sai katkaistua Jumalan avulla. Tuula kertoi juutalaisen miehen esimerkillä siitä, kuinka Raamatun lupaukset ovat voimassa tänäänkin ja Marianne Jeesuksen seuraamisesta ja kuuliaisuudesta siinä.

Tilaisuuden lopussa eräs latvialainen mies tuli eteen ja halusi rukousta. Hän oli tullut viisitoista vuotta sitten uskoon, käynyt helluntalaisten kasteella ja ollut nyt kahdeksan vuotta vankilassa. Viimeiset kaksi vuotta hän oli kokenut voimakasta vihaa, kaunaa ja aggressiivisuutta. Hän halusi synninpäästön ja voimaa pyhitykseen että voisi päästä sovintoon riitautumiensa ihmisten kanssa. Tuntui siltä, että Jumala kosketti tätä miestä, sillä hän lähti kasvot loistaen lähes hypellen. Vasta tilaisuuden jälkeen kuulimme, että Viron vankiloissa on sääntö, että alttarikutsua ei esitetä eikä pyydetä eteen koska se voi aiheuttaa häiriöitä muiden vankien kesken. Turvallisuussyistä vangit pidetään omien osastojensa ryhmissä eivätkä he saa sekaantua keskenään.

Tilaisuuden lopussa Anglina kertoi, että heidän seurakunnassaan toimii joukko entisiä vankeja ja pyysi meitä tulemaan heidän tilaisuuksiinsa puhumaan. Vanhalla rukoushuoneella majoitetaan vapautuneita ja autetaan uuteen alkuun.

Vankilapapin työstä
Seuraavaan jumalanpalvelukseen jäi yli kaksi tuntia aikaa, joten Olavi vei meidät henkilökunnan ruokalaan syömään. Siellä pahoiteltiin, että koska on sunnuntai, heillä on vain yksi ruokalaji. Se oli maukasta paistettua kalaa kaikkine lisukkeineen ja jälkiruokineen. Hauskaa oli, että kaikki osat kastiketta myöten oli erikseen hinnoiteltu. Kun otin itse koko annoksen ja letut jälkiruuaksi, oli lasku huikeat 1,83 euroa!

Samalla Olavi kertoi työstään vankilassa, missä hän selvästi nauttii vankilan johdon täyttä luottamusta. Hän tekee tätä päätyönään ja on omassa seurakunnassaan vain avustavana pappina. Hänet oli mm. pyydetty puhumaan elinkautisvangin kanssa (mikä Virossa on todellinen elinkautinen), joka vain makasi puhumattomana vuoteessaan ja tuijotti kattoon. Pelättiin, että hän romahtaa psyykkisesti ja tekee jotain hallitsematonta. Olavi alkoi käydä säännöllisesti hänen sellissään ja sai vangin vähitellen mukaan siivoustyöhön ja lasityöpajaan. Nyt hän käy säännöllisesti myös jumalanpalveluksissa. Sairaalaosasto ottaa Olaviin yhteyttä, kun joku aidsia sairastava tulee taudin terminaalivaiheeseen. Olavi tapaa sairasta päivittäin, antaa synninpäästön ja ehtoollisen ja valmistelee potilaan kohtaamaan kuoleman. Yksi näistä aids-potilaista oli juuri eilen kuollut.

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 12. - 13.11. Tarton vankilaan

Vankilassa on paljon tehtävää papille, sillä tapahtumia on joka päivälle: venäjänkielinen raamattutunti, vironkielinen raamattutunti, rukousryhmät, joissa saa myös henkilökohtaista sielunhoitoa, AA-ryhmät , rippikoulu ja sunnuntain jumalanpalvelukset.

Kun vankila rakennettiin v. 2002, sen kulmakivi laitettiin vankilan kirkon paikalle. Voidaan siis sanoa, että vankilan peruskivenä ja kulmakivenä on Jeesus, joka Raamatussa puhuu itsestään kulmakivenä.

Olavi kertoi myös, että hänen metodistikirkkonsa yhteydessä toimii yhdistys vapautuvien vankien hyväksi. He esimerkiksi vuokraavat asunnon, jos se on ehtona ehdonalaisuuteen pääsemiselle. Oli ilo kuulla, että yhteistyö vapautuvien vankien hyväksi toimii hyvin baptistiseurakunnan kanssa.

Vironkielinen jumalanpalvelus
Kello 14 kirkko tuli lähes täyteen, kun n. 60 miestä saapui tietyssä järjestyksessä omille paikoilleen.

Olavi oli toisin kuin Angelina, pukeutunut messukasukkaan ja piti luterilaistyylisen liturgian. Nyt ei ollut musiikkia, mutta kaksi miestä toimi esilaulajina ja miehet lauloivat vihkoista, joissa oli sanat, mutta ei nuotteja. JA LAULU OLI MAHTAVAA! Sanoinkin heille, että ei Suomessa turhaan puhuta siitä, kuinka virolaiset lauloivat itselleen itsenäisyyden.

Saarnan tilalla Olavi antoi meille puheenvuoron ja näytti siltä, että kuten aamullakin, puheemme koskettivat miehiä. Ehkä Jumala oli pysäyttänyt heidät Viron hyvinvointikilpailun keskeltä kohtaamaan Jumalan perimmäisiä kysymyksiä. Vapautuessa koetellaan täällä löydetyn uskon kestävyys.

Olavi toivotti meidät tervetulleiksi jatkossakin ja sovimme hänen kanssaan kaksi sunnuntaita keväälle. Pyrimme järjestämään silloin myös käynnit Harkkuun ja Virun vankilaan. Rukoillaan Olavin ja Angelinan työn puolesta sekä kaikkien kohdattujen vankien puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 18. - 20.11. Pietari

Osallistujat: Aarne Haikonen, Eeva Halme, Terttu Huttunen, Kai Leppämäki, Armi Lautkoski, Riitta Sinervo ja Pekka Vauromaa
Pietarissa joukkoon liittyivät Oleg Osipov, Andrei Spiridenko Selistä, Valentina Mitroshkina, Kostja Nikitin, Sergei Odnorob ja Aleksander Sokolov.
Kohteet: miestenkoti, vanhustensairaala, Sablinon narkomaanikoti, Akkuratovan poikakoti. Käynti uudemmassa Popovkassa jäi pois väärinkäsityksen vuoksi.

Lähtö oli aikaisin perjantaiaamuna. Venäjä ei ole siirtynyt talviaikaan ja sen vuoksi on kahden tunnin aikaero.

Miestenkotiin ehdimme jo seitsemän aikaan ja kohta Riihimäen ryhmä liittyi joukkoon. Tulkiksi saimme tutun Oleg Osipovin. Miehiä oli paikalla hieman toista kymmentä, osa oli töissä. Asukasmäärä on nyt 24, mutta ajan mittaan remontin edistyessä on mahdollista nostaa sitä kymmenellä. Tällä kerralla sähköt toimivat, yläkerran huoneet olivat lämpimät, mutta alakerran kokoontumistila vielä suhteellisen viileä pienen lämpöpuhaltimen varassa. Miehet esittelivät kodikkaita huoneitaan. Aluksi asutaan karanteenihuoneessa tarkemman silmälläpidon alaisina ja kuukauden kuluttua hyvin sopeutunut voi siirtyä tavalliseen toverihuoneeseen.
Tärkeä huone on ”sauna” eli reilun kokoinen peseytymistila. Vedet kannetaan talon seinustalla olevasta kaivosta ja kyljellään oleva tynnyri toimii lämminvesisäiliönä. Koti on tyytyväinen tähän peseytymismahdollisuuteen. Kaupunginosan yleinen sauna on kylläkin melko lähellä, mutta maksu on korkea näille miehille, koska he eivät ole täällä kirjoilla. – Mainittakoon, että talousvesi tuodaan kanistereissa huoltoaseman kraanasta.

Tilaisuudessa tutustuimme puolin ja toisin ja kuulimme miesten kertomuksia hyvinkin vaikeista elämänvaiheistaan. Suuri kynnys on koetun vääryyden ja hylkäämisen antaminen anteeksi. Vasta sen jälkeen eheytyminen voi päästä alkuun.

Kostja Nikitin, Aleksander Sokolov ja Sergei Odnorob Sablinon narkomaanikokodilla

Fornosovo 3:n vankilaan olemme kaiken aikaa olleet yhteydessä, vaikkei käyntejä ole ollut puoleentoista vuoteen. Vankilansisäisen seurakunnan johtaja toivoi 12 miehelle jonkinlaisia joululahjoja. Kristillisessä kirjakaupassa Oleg-tulkki auttoi valitsemaan jokaiselle oman kirjan, varmuuden vuoksi 14. Joukossa oli henkilökohtaisia todistuksia sekä Risti ja linkkuveitsi. Pakettiin lisättiin vielä kirjekuoret, joissa postimaksu, sukat, hygieniatarvikkeita ja pientä purtavaa. Myöhemmin lauantaina tämä kaikki ojennettiin samasta vankilasta vapautuneelle Aleksanderille toimitettavaksi Kolpinon pastorille, joka käy Fornosovo 3:ssa. Aleksander kuuluu Sergein ja Kostjan seurakuntaan. Hän myös osallistui lauantain käynteihin.

Vanhainkotiin mennessä tapasimme sydämellisen vanhan pastori Nikolain. Vierailut Tosnon vanhainkodissa ovat vaihdelleet kovin kerrasta toiseen. Nyt meidät otettiin lämpimästi vastaan. Poikkeuksellisen moni potilas jaksoi osallistua yhteiseen tilaisuuteen käytävällä. Osa meistä kiersi potilashuoneissa keskustelemassa ja rukoilemassa ja vain ani harva kieltäytyi keskustelusta. Koko ryhmän yhteinen kokemus oli, että käyntimme oli tarpeellinen ja hyvin siunattu. Olin samassa ryhmässä Aleksanderin kanssa ja sain hieman ohjata häntä aivan uudenlaisessa tilanteessa. Tuntui upealta olla evankeliumin työssä tutusta vankilasta vapautuneen uskovan miehen kanssa.

Tilaisuuden loppupuolella pastori tuli puhumaan kanssani nelissäkymmenissä olevasta miehestä, joka istui pyörätuolissa ainoana nuorena ihmisenä koko sairaalassa. Mies oli tullut uskoon ja pastori haluaisi hänet seurakuntaansa. Voidakseen asua laitoksen ulkopuolella, mies tarvitsee jalat – molemmat oli amputoitu polven alapuolelta. Muistan keskustelun, joka käytiin erään venäläisen ja hänen Suomeen muuttaneen ystävänsä kesken. Vieras ihmetteli, miten paljon Suomessa on liikuntavammaisia. ”Onhan heitä meilläkin,” kuului vastaus, ”mutta he ovat neljän seinän sisällä”.
Venäjällä rappuja ja hissejä ei ole suunniteltu vammaisia ajatellen. Kotona asuminenkaan ei luonnistu ilman asuinkumppania.
Lupasin tehdä parhaani. (Pisaran joulumyyjäisten tuotto onkin päätetty käyttää tähän tarkoitukseen, eli ”pesämuna” on nyt olemassa. Myöhemmin saamme tietää todelliset kustannukset.)

Ilta jatkui **Sablinon narkomaanikodissa**. Tilaisuuteen sisältyi sekä Aleksanderin että Andrein todistukset, Kain puhe, runsaasti laulua, Tertun osuus alttarikutsuineen ja se huipentui Aarnen rukoukseen, josta säteili aivan erityinen Jumalan tuntemisen tuoksu. Useat miehet halusivat henkilökohtaista rukousta.

Sunnuntaina kävimme **Akkuratovan poikakodissa**, joka on palannut Pietarhovista hienosti remontoituihin tiloihinsa. Osa pojista oli jalkapallo-ottelussa, mutta viitisentoista osallistui tilaisuuteen. Osa oli ennestään tuttuja, erityisesti Maksim, joka aina osallistuu lauluihin ja pyrkii kahdenkeskiseen keskusteluun ryhmämme venäläisten miesten kanssa. Viipurista kotoisin oleva Aleksander muisti käyntimme Dikonissa. Hän oli myös ollut kristillisellä kesäleirillä, ja se näkyi hänestä. Pekka kertoi ensimmäistä kertaa siellä elämästään ja Terttu aktivoi reippailla otteillaan koko poikajoukon. Minulla oli mukanani ottamiani valokuvia ja ne saivat innostuneen vastaanoton. Seuraavaa kertaa varten näppäiltiin runsaasti kuvia eri kokoonpanoilla. Henkilökunnalle jätimme kuvitettuja kirjoja esim. Paavalin ja Danielin elämästä.

Se näistä reissuista on sanottava, että yksitoikkoisia ne eivät ole. Mutta siunattuja!!!

- Eeva Halme -

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Pekka Vauromaa Vihdistä, Juha Raussi Helsingistä, Marianne Jämsä Kouvolasta ja Reino Letonsaari Ristiinasta, tulkkeina Hilma Gutsan ja Liisa Lankinen

Pietarista.

Baptistien narkomaanikoti Pihkalassa sijaitsee n. 30 kilometrin päässä Viipurista pohjoiseen, loppumatka on huonokuntoista sivutietä. Olimme käyneet täällä ensimmäisen kerran lokakuussa, nyt osa väestä oli vaihtunut. Miehiä paikalla oli kuusi, naisia viisi. Molempiin koteihin mahtuisi kuitenkin enemmän. Saimme tuoda tänne ruokatarvikkeiden lisäksi suomalaisten rakkauden osoituksia; villasukkia ja villaisen Äiti Teresa-peiton. Yksi naisista halusi jatkossa saada ohjeen peittojen neulomiseen.

Saimme pitää tilaisuuden jakaen yhteistä uskoamme ja sitä, mitä Herra on elämässämme tehnyt. Kuulimme asukkaiden laulua ja koskettavia kertomuksia taistelusta huumeiden kanssa, iloa siitä, että tämä paikka oli löytynyt ja sen myötä uuden elämän mahdollisuus. 40 -vuotias Senja on käyttänyt sekä huumeita että alkoholia ja ollut seitsemän vuotta vankilassa. Viime vuonna hän mietti masentuneena, mitä tehdä elämänsä kanssa. Hän tapasi veljen, joka oli päässyt kuiville ja löysi vieroitukseen. Kuukauden kuluttua hän arveli pärjäävänsä omillaan, mutta sortui uudelleen. Nyt hän on täällä saamassa tukea ja oppimassa hengellistä elämää.

Tilaisuuden jälkeen meille tarjottiin keittoa ja teetä. Erik kertoi, että vieroitusjakson jälkeen asukkaat lähetetään oman paikkakuntansa seurakuntiin, siellä he saavat jonkun vastuutehtävän. Näin seurakunnat antavat tarpeellisen jatkotuen kriittisessä vapautumisvaiheessa. Kuulimme Erikiltä myös, että miehet tekevät töitä lähiseudun asukkaille. Viljelyä ja eläinten kasvatusta ei täällä ole, kanitkin olivat kuolleet. Sen sijaan he toivoivat, että saisivat ensi kesäksi lampaita. Annoimme yhteystiedot Kirvuun, jospa heidän lampaista osa voisi tulla tänne.

Kirvuun oli Pihkalasta matkaa vielä yli 40 kilometriä. Viimeisellä 30 kilometrin osuudella sohjo oli jäätynyt muhkuraiseksi niin, että jouduimme ajamaan kolmea kymppiä. Vastaan tulevat tukkirekat kyllä jyräsivät tietä nopeammin. Olimme siis myöhässä jo Kirvuun tullessamme. Tuliaiset olivat ruokatarvikkeita, villasukkia ja naisille villaisia Äiti Teresa-peittoja, koska heidän talonsa on niin kylmä.

Täälläkin osa väestä oli vaihtunut. Miehiä oli kaksitoista, naisia viisi. Tilaisuudet ovat Kirvussa hyvin karismaattisia ja ylistys niin vahvaa, että tuntuu kuin kattokin kohoaisi! Vain yksi miehistä suostui kertomaan omasta elämästään, muutoin he toivoivat, että me puhuisimme. Heidän laulujensa lomassa saimme puhua siitä, miten Jumala on valmistanut pelastuksen Jeesuksessa ja Pyhän Henkensä avulla vetää lähemmäs itseään.

Tilaisuuden jälkeen meille tarjottiin teetä, voileipiä ja leivonnaisia. Keskuksen vetäjä, Andrei kertoi kodin ajankohtaisista asioista ja tarpeista. Sähköprojekti on vielä kesken. Tilalle tulevan sähkön kapasiteettia lisätään, jotta työvälineiden käyttö ei aiheuttaisi sähköjen vilkkumista koko kylässä. Toinen tarpeellinen asia on ostaa hehtaarin verran lisämaata viljelykseen ja eläinten rehun tuottamiseen. Koska ostajana on yhdistys, se on rekisteröintimuodollisuuksien vuoksi kalliimpaa kuin yksityiselle ihmiselle.

Lisäksi Andrei toi esille huolensa siitä, että osa keskuksen asukkaista ”katoaa” lähtönsä jälkeen, heihin ei saada yhteyttä eikä tietoa siitä, miten he ovat vieroituksen jälkeen selvinneet. Hän toivoi, että saisi jostain varoja asuntolan hankkimiseksi Viipurista. Silloin yhteys voitaisiin luoda ja seurakuntayhteys varmistaa. Tässä siis rukousaiheita meille kaikille!

Ust Ishoran ”Isojen porttien” narkomaanikoti
Lauantaina meillä oli onneksi mahdollisuus nukkua pitkään, sillä ensimmäinen kohteemme oli vasta kahdelta iltapäivällä. Olimme käyneet tässä narkomaanikodissa viimeksi viime vuoden puolella, siksi tuntui hyvältä nähdä, mitä heille kuuluu. Myös tänne oli tuliaisina ruokatarvikkeita ja sukkia.

Kodissa on 40 asukasta, heistä paikalla oli 14 miestä ja 5 naista. Yritimme rohkaista heitä puhumaan, mutta he halusivat mieluummin kuulla meitä. Puheidemme jälkeen saimme tutustua paremmin teekupin ääressä. Monet pyysivät esirukousta.

Nuori mies kertoi, että oli saanut auto-onnettomuudessa kallovamman ja epilepsian. Hän oli ollut asunnoton, sillä hänen äitinsä ja sisarensa eivät voineet häntä majoittaa. Rukoilimme hänelle terveyttä

ja asunnon saamista, hän pyysi myös rukousta äidin ja sisaren puolesta. Vanha mies, jolla oli huono näkö, kertoi, että oli ollut liikuntakyvytön, kun pääsi tänne. Nyt hän jo kävelee! Rukoilimme hänen kanssaan terveyttä ja alkoholista vapautumista. Eräs naisista kertoi olleensa täällä jo lähes vuoden. Hänellä on neljä lasta ja kova huoli heistä. Rukoilimme hänen kanssaan lasten puolesta, ja hänelle voimaa elää Jeesuksen tahdon mukaista elämää, kun hän vapautuu. Eräs miehistä kertoi olevansa täällä jo viidettä kertaa. Hän pyysi rukoilemaan voimaa jaksaa vieroitus loppuun saakka.

Meille kerrottiin, että täällä käy säännöllisesti joku amerikkalainen ryhmä, mutta suomalaisia vähän. Meidät toivotettiin lämpimästi tervetulleiksi pian uudelleen.

Popovkan narkomaanikoti
Tuntui hyvältä tulla Popvkaan ja nähdä, miten miehet olivat taas kotia rakentaneet ja kunnostaneet. Kodissa oli 16 miestä ja Marianne oli varannut heille joulupaketit kouvolalaisten ystävien kanssa (kerrasto, villasukat, saippua, hammasharja ja -tahna sekä suklaalevy). Toimme myös ruokatarvikkeita ja rakennustyöhön lahjoitettuja varoja.

Miehet tulivat saunasta ja kokoontuivat vähitellen uuteen ruokasaliin. Meillä oli lämminhenkinen tilaisuus, missä miehet lauloivat ja jaoimme yhdessä Jumalan sanaa. Ylistyksen ja yhteisen rukouksen jälkeen miehet pyysivät vielä rukouspalvelua.

Yksi miehistä oli tullut kuusi päivää sitten ja oli juuri kokenut alkoholin vieroitusoireet. Hän halusi jäädä tänne ja pyysi rukousta, että saisi kasvaa uskossa. Saimme kertoa hänelle, että Raamatun lupauksen mukaan taivaassa vietetään nyt ilojuhlaa siitä, että hän on pelastunut. Toinen mies pyysi rukoilemaan selkäkivun takia sekä vahvistumista Jumalan tuntemisessa. Monet muutkin pyysivät uskon vahvistumista ja syvenemistä. Juuri sitä vahvuutta nämä miehet tarvitsevat, kun lähtevät täältä.

Kotiinpaluu
sujui sunnuntaina leppoisasti, kun meillä oli nyt kahden tunnin aikaero aikaistamassa Suomeen paluuta. Iloitsimme ja kiitimme varjeluksesta ja kaikista tapaamisista. Jätämme esirukouksiin kohtaamamme henkilöt ja sen tärkeän työn, mitä näissä narkomaanikodeissa tehdään. Rukoillaan, että jokainen vieroituksen läpikäynyt saisi kasvaa uskossaan ja olla Jumalan käytössä muiden riippuvuuksista kärsivien hyväksi. Seuraava matkamme on Viron vankiloihin tammikuun lopulla, Venäjälle tulemme seuraavan kerran maaliskuussa.

- Tuula Tapanainen -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä FI89 5297 0020 0926 57

Ukrainan lapsityö FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi